

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1409

гр. Плевен, 05.04.2024 г.

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, XII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на пети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ралица Анг. Маринска Ангелова

като разгледа докладваното от Ралица Анг. Маринска Ангелова Гражданско дело № 20224430106034 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.248 от ГПК.

По гр.д. №6034/2022г. на ПЛРС, е постановено решение №107/01.02.2024г., влязло в сила към момента на постановяване на настоящето определение.

По делото, в законоустановения срок, от страна на адв. Р. Х., назнамен като особен представител на заинтересованите страни М. Е., А.М.Е-М. и Д.М.,Е-М. са депозирани молби с правно основание чл.248, ал.1 от ГПК, за изменение на решението в частта за разноските, како следва: молба с вх. Рег.№ 6278/01.03.2024г- от името на заит.страна М. Е., с вх. Рег.№ 6279/01.03.2024г- от името на заит. стр. Д.М.,Е-М., и с вх. Рег.№ 6280/01.03.2024г- от името на заит. стр.- А.М.Е-М.. С депозираните молби моли съда да измени решението си , в частта за разноските и осъди жалбоподателя М. П. К., да довнесе сума от 500лв.- за процесуално представителство на всяка от заинтересованите страни, която сума да бъде изплатена на адв. Р. Х., и след това, да осъди ответника, да заплати на жалбоподателя направените от него разноски.

В срока за отговор, жалбоподателят М. К., изразява становище за неоснователност на молбата.

В срока за отговор, отв. Общинска служба земеделие Д.М., не изразява становище по молбата.

С оглед заявеното от страните и въз основа на доказателствата по делото и Закона, съдът намира за установено следното:

Молбите с правно основание чл. 248, ал.1 от ГПК, е допустима, като депозирана в законоустановеният за това срок, но разгледани по същество-неоснователни, поради следните съображения:

По делото, съдът, с протоколно определение от 30.11.2023г, е постановил назначаване на един общ особен представител на заинтересованите страни М. Е., А.М.Е-М. и Д.М.,Е-М., на разноски на жалбоподателя М. К. В мотивите на протоколното определение е посочено, че съобразно нормата на чл. 137, ал.6, изр. последно от АПК, възнаграждението се определя от съда, и е определил възнаграждение от 500лв. – или в размер на ½ от определеният в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 за минималните размери на адв. възнаграждения, размер от 1000лв.

С определение №5746/20.12.2023г, адв. Р. Х. е назначен за особен представител на заинтересованите страни М. Е., А.М.Е-М. и Д.М.,Е-М., при внесе депозит от 500лв.

По делото, в проведеното с.з. на 11.01.2024г., о.с.з. адв. Х. е направил искане за изменение на протоколно определение от 30.11.2023г, и определяне на допълнителен депозит, за възнаграждение за процесуално представителство за всяко едно от трите лица. По направеното искане, съдът е указал, че ще се произнесе допълнително, в з.с.з. По искането е налице произнасяне с окончателният съдебен акт- решение №107/01.02.2024г., като същото е оставено без уважение, като неоснователно.

Съдът намира, че не са налице основания за изменение на съдебното решение, в тази му част, която следва да се приеме, че касае частта за разноските. Както вече съда е посочил, съобразно нормата на чл. 137, ал.6, изр. последно от АПК, възнаграждението се определя от съда, и е определил възнаграждение от 500лв. – или в размер на $\frac{1}{2}$ от определеният в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 за минималните размери на адв. възнаграждения, размер от 1000лв. В случая не са налице противоречиви интереси на заинтересованите страни, съдебното производство с участието на особеният представител е приключило в едно с.з.

Съдът намира също, че не е обвързан от определенияте с Наредба №1, размери на минималните адвокатски възнаграждения, съобразно възприетото в задължителните Решения на Съда на ЕС разбиране (Решение от 25.01.2024г. по С-438/22, Решение от 23.11.2017г. по съединени дела С427/16 и С428/16, Решение от 05.12.2006г. по съединени дела С 94/04 и С 202/04 на голямата камера на СЕО), че националната юрисдикция не е задължена да се съобразява с ограниченията, наложени относно минималните размери на адвокатските възнаграждения, определени с акт на адвокатско сдружение /в случая с Наредба №1/2004 г. на ВАДВС/ и забраната съдът да определя възнаграждение под минимума, определен с такъв акт, тъй като това ограничаване „би могло да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на чл. 101, § 1 ДФЕС“. Правилата на Наредбата са приложими не само за потребителя на адвокатска услуга, но и за насрещната страна в съдебното производство, която при неблагоприятен изход на производството дължи заплащане на размера на адвокатския хонорар, който е част от сторените по делото разноси. Това нарушава основни принципи в съдебното производство и прегражда правомощията на съда да прецени правната и фактическа сложност по делото, и да присъди справедлив размер на сторените разноси/. Минималните размери на адвокатските възнаграждения и установяването им като задължителни с национална правна уредба, е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи, забранено от член 101, § 1 ДФЕС (Решение от 23 ноември 2017 г.,

ЧЕЗ Електро България и Фронтекс Интернешънъл, С-427/16 и С-428/16, ЕУ:С:2017:890, т. 51). Съдът на ЕС съгласно което съответстваща на правото на ЕС е уредба, която допуска съдът да може във всеки случай, в които прилагането на общия режим в областта на съдебните разноски би довело до резултат, които се счита за несправедлив, да се отклони по изключение от този режим. Още повече следва да се отчете, че Наредбата е приета от ВАС - орган на сдружението на адвокатите, действащ в случая като частен икономически оператор, който е насърчен от Държавата да приема свободно и самостоятелно обвързващи решения, касаещи правилата на конкуренцията в същия сектор, в който развиват дейност членовете на сдружението на адвокатите, както изтъква СЕС в решението си. Съдът на ЕС е извел задължение за националния съд да гарантира пълното действие на нормите на правото на ЕС, като при необходимост, по собствена инициатива да оставя неприложена всяка разпоредба на националното законодателство, дори последваща, която им противоречи, без да е необходимо да изисква или да изчаква отмяната на такава разпоредба по законодателен или друг конституционен ред. Следва да се посочи също, че назначеният от съда особен представител на заинтересованите страни е присъствал в едно съдебно заседание, по делото няма депозирано становище и/или молби от него. Съдът намира, че делото не се характеризира със значителна фактическа и правна сложност, продължителност или многобройни съдебни заседания, допълнителни разходи или усилия във връзка с осъществяването на процесуално представителство.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молби с правно основание чл. 248, ал.1 от ГПК, депозирани от адв. Р. Х., като особен представител на заинтересованите страни М. Е., А.М.Е-М. и Д.М.,Е-М., както следва: молба с вх. Рег.№6278/01.03.2024г- от името на заит.страна М. Е., с вх. Рег.№ 6279/01.03.2024г- от името на заит. стр. Д.М.,Е-М., и с вх. Рег.№ 6280/01.03.2024г- от името на заит. стр.- А.М.Е-М., ЗА ИЗМЕНЕНИЕ на решение №107/01.02.2024г., по гр.д.№6034/2022г. на ПЛРС, в частта за разноските, като **НЕОСНОВАТЕЛНИ**.

Определението може да бъде обжалвано от страните в двуседмичен срок от връчването му, с частна жалба, пред ПЛОС

Съдия при Районен съд – Плевен: _____